

CESTOVÁNÍ

MONTE ARGENTARIO

nejlepší hřiště v Itálii

Maremma, jižní část Toskánska, to jsou starobylá městečka na kopcích, etruské památky, malé zapadlé vesničky, vinice, vinaři, skvělé jídlo, nádherné pláže plné velice opálených lidí. Ti lidé jsou z 90 % Italové, mezinárodní turistický ruch sem zatím pronikl jen nepatrně. A v tomto „úkrytu“ leží nejlepší italské hřiště.





Na několik odpališť na první devítce musíte vyšplhat do pozoruhodné výšky nad fervej. Odměnou je pohled do dálky, na duny, moře a pevninu za ním. Na ostrově člověk hraje málokdy...

Monte Argentario, poloostrov u pobřeží Maremmy, spojený s pevninou dvěma úzkými šjemi, je trochu jiný: mon-dénní klientela, dva místní přístavy přetékají jachtami, samá hospůdka a restaurace. Sem už pronikli i cizí návštěvníci. Z Prahy či Brna je to sice lán světa, kolem 1200 kilometrů, ale cestu si sem našli i naši, a ne ledajací – možná si vzpomene-te na centrum setkávání našich kapitánů průmyslu a politiky před pár lety, o němž se hodně psalo: bylo to právě tady. A česká auta nechybějí ani dnes, i když už možná nevozí ta známá jména.

Něco nového, svěžího, golfového

Prastará Via Aurelia vedla blízko Monte Argentaria z Říma na sever. Její moderní verze stejného jména ji prakticky sleduje, občas se skoro dotkne moře, jindy se od něj trochu vzdálí, ale pořád přibližně sleduje linii pobřeží. Horu Monte Argentario z ní spatříte už z dálky, vypadá jako ostrov. Není divu: do 18. stole-

tí bylo Monte Argentario skutečně ostrovem, mělké moře naplavilo obě spojnice až nedávno. Mezi nimi je laguna Orbetello se slanou vodou, spojená s mořem úzkým kanálem s mostem.

Sama hora Argentario – to je v podstatě celý ostrov – je velice zvláštní útvar, vyčnívá z moře do výšky přes 600 metrů a pobřeží na pevnině je velice ploché. Na pobřeží se uchytily jen malé přístavy Porto Ercole a Porto Santo Stefano, v jiných místech spadá pobřeží do moře velice strmými stráněmi a skalami. Ostrov se ani nedá celý objet autem, ledaže byste vzali džíp a riskovali několik kilometrů kostrbaté neoficiální silničky v prudkých svazích hory.

Východní úpatí hory vytváří šikmou plošinu, dost velkou na to, aby se sem vešlo golfové hřiště. Právě to se sem rozhodl umístit bohatý investor Augusto Orsini: hledal výjimečnou krajinu a polohu a tady našel obojí. A nepostavil jen hřiště, nýbrž luxusní resort – Argentario Golf Resort & Spa. Podle jeho slov „stavěl něco nového a svěžího, co

by ukázalo region v tom nejprogre-sivnějším světle“.

Jestli se mu onen záměr zdařil, to ať posoudí jiní. Podle mého názoru je resort natolik schovaný, že se svě-mu okolí neprezentuje, dozvědět se o něm jen nemnozí. Vede k němu stále se zužující silnička, kde by něco luxusního hledal málokdo. Ale když projedete půl druhého kilo-metru mezi vysokými živými ploty a kolem nesčetných křovin, dojedete k bráně do jiného světa. Nehlídá ji žádná mříž, to už se dělá moder-něji. Dolů vede několik serpentin, kolem najednou nejsou křoviny, ale krásná středomořská květena.

Jan žádné důvěrnosti

Budova resortu nepřipraveného návštěvníka ohromí. V okolí není nic, co by sneslo srovnání. Vstoupíte do recepcce a z obrovské prostory, zdánlivě vyšší než celá budova, na vás dýchne dojem luxusu, elegance a zároveň neformální přátelskosti. Lehkou extravagancí vybavení té prostory (později zjistíte, že tak-to působí celý hotel) podtrhuje zajímavé spirálovité schodiště za-

končené nahoře skleněnou kupolí. Všude jsou rozmístěny designové doplňky, většinou překvapivě velkých rozměrů, hodících se k veli-kosti samotné haly.

Hotel není velký, má 66 pokojů a sedm suit, které jsou rozmístěny ve třech patrech; každý pokoj má velkou terasu. Můžete si vybrat pa-tro a s ním vybavení pokoje: jedno je vybaveno minimalisticky, druhé retro a třetí je pohodlné, moderní, v kombinaci dřeva a kamene. (To je nejžádanější.) Od předloňska nabízí resort také novou vilu se třemi ložnicemi Locker Private Cottage s vlastní kuchyní a pohodlným, až domácí působícím zařízením.

Prostředí je dokonalé a úmyslně poněkud neosobní. Ztělesněním toho přístupu je recepční, která nás zapisovala a uváděla do poko-je. Němka středního věku, mluvící všemi potřebnými jazyky, funguje trochu jako stroj – i úsměv má přes-ně znormovaný. Bohatší klientele to vyhovuje, vysvětlil mi později obchodní ředitel Laurent Coppini. Jen žádné důvěrnosti, žádný osobní přístup.



Výšky začínají hned na tříparové dvojce. Greeny jsou perfektně udržované i v nejsušších měsících roku, ale i z nahnědlého okolí se hraje velmi dobře

Ve zdejších wellnessu mají hosté k dispozici tureckou lázeň s hvězdnou oblohou na stropě, obří vodní lůžka, whirlpool s „barevnou terapií“, kamenná hammam lůžka, aromatické sprchy, biosaunu, bazén se slanou vodou, hned vedle je fitness... U venkovních bazénů jste skoro sami, a pokud dáte přednost bazénu vnitřnímu, je to ještě osamělejší místo. Ale v Argentariu se netníšíte nikde.

Opak lidové turistiky

Golfové hřiště leží přímo pod okny, ale než se na ně dostaneme, je potřeba se ještě trochu věnovat popisu prostředí, v němž jsme se právě ocitli. Obzoru dominuje zmíněná hora Monte Argentario, od resortu vede k jejímu anténami zdobenému vrcholu strmý svah porostlý neprostupným lesem plným zvěře. Jeleni, černá zvěř, lišky, zajáci, veverky... Na druhé straně je pobřeží, odděle-

né od nás lagunou Orbetello, to ale od hotelu vidět není: zakrývá ho kulatý kopec hustě posázený olivovníky v pravidelných řadách. Přestože je vrchol léta, tady je všude zeleno. Oba zmíněné přístavy jsou opakem italské lidové turistiky, kterou najdete všude na pobřeží. Tady jen pár dost obyčejných uliček, zato plno restaurací, v Portu Ercole nával jachet, auta, ruch, špatně se hledá místo k parkování. Na silniče spojující oba přístavy panuje čilý dopravní ruch, za nimi provoz zeslábně, až se ztratí úplně – tam už je to jen pro ten džíp. Via panoramica. Také můžete vyjet nahoru na kopec, výhled sice trochu kryjí stromy, ale v jasném dni vidíte neskutečně daleko, pásma hor jsou naskládána jedno za druhým, vypadají stále vyšší...

Na hřiště je to ode dveří hotelu nejvýš padesát metrů. Ale mezi hotelem a klubovnou je přehrada velkých kvetoucích keřů, takže od klubovny hotel nevidíte. Sama klubovna je dost malá, vládne jí už po několik let Ottavio Coppola, bodrý muž v nejlepších letech a opravdo-

vý milovník tohoto místa. Pokud se mu svěříte do rukou a on má zrovna čas, zahrne vás tolika informacemi, že vás z toho bude brnět hlava.

Jeho království, tedy prostor kolem klubovny, je decentní a nevelké stejně jako klubovna. Několik křesel na terase, kvetoucí keře, vůně květin všude. Buvette Bar s výběrem lehkých snacků a nápojů, nic honosného. Prim samozřejmě hraje víno jako všude na 500 kilometrů daleko. Kdo se chce najíst důkladněji, musí vzít cestu do hotelové restaurace.

15 tisíc rund

Jejich cvičné plochy bych chtěl mít doma: putting hned u klubovny, mezi volně roztroušenými olivovníky, na drivingu také rostou, kromě nich je tam několik cílů – malých greenů s vlajkou. Lekce trenérů si můžete užít v parádní přírodě. Nad tím vším ta vysoká stráň s olivovým sadem.

Místní klub má na tři stovky členů, někteří jsou z větších vzdáleností, od Říma, který je asi 200 km odtud, až po Florencii, ta je přibližně stejně daleko. Ale pověst klubu coby nej-



Uvnitř designově velmi promyšlený, zvenku nijak okatý resort. Tak to má být...



Tenhle pohled běžný smrtelník neuvidí, ledaže by se rozhodl vyškrábat se kus do úbočí Monte Argentario

lepšího resortu Itálie, kterou si vydobyl brzy po svém otevření před osmi lety, sem spolehlivě dovede i green fee hráče – návštěvníky hotelu nebo příchozí, již si přijedou jen zahrát a nebydlí zde. Ottavio pamatuje i dost návštěv českých hráčů a podle jejich četnosti má za to, že golf je u nás dost rozšířenou kratochvílí. Ottavio se opatrně vyjádřil v tom smyslu, že nejraději má green fee hráče, kteří si přijdou zahrát, aniž bydlí v resortu. Hotel totiž (logicky) za své hosty klubu neplatí tolik, kolik zaplatí příchozí hráč. Přitom green fee není nijak vysoké – je úměrné kvalitě a pověsti hřiště a možná by mohlo být i vyšší: pohybuje se podle sezony mezi 70 a 90 eury. Celkový provoz na hřišti je vysoký – ročně tady počítají kolem 15 tisíc rund.

Jde to i bez chemie

Ačkoli léto bylo v plném proudu, hřiště vypadalo, že sucho se ho netýká, bylo překvapivě zelené, jen samozřejmě nemělo tu syté zelenou barvu, jaká bývá na propagačních prospektech. Přitom jediná voda, kterou mají k dispozici, je nache-

taná dešťovka, kterou schraňují. Hřiště je „biocompatible“, nepoužívají chemikálie. O to pracnější je údržba, postěžoval si Ottavio, ale byl na jejich přístup k přírodě patřičně hrdý.

108 odpališť není málo

Hřiště navrhli a vybudovali Baldovino Dassu s Davidem Mezzacanamem, radou i konkrétními zásahy pomáhal americký shaper Brian Jorgensen. Je zajímavě poskládané do místního zvlněného terénu: tvůrci umístili mnoho odpališť na vyvýšeniny, šplháte na ně i tehdy, když předchozí jamka skončí dole v rovině. Odpališť je 108! Podělte to osmnácti... Z některých je pěkný výhled, moře se objeví, jakmile obkroužíte kopec s olivami, což je dost brzo. Pak ho vidíte po řadu jamek, ale není nikdy úplně blízko: celý resort je ostatnímu světu skryt, spatřit ho v plné kráse téměř nelze, a to taky proto, že v jeho středu je ten stále zmiňovaný olivový kopec.

Moře a laguna vytvářejí osobité mikroklima, takže golf se zde hraje po celý rok. Prostředí nahrává i příroda

– doprovází vás zpěv ptáků, vůně kvetoucích keřů neznámých jmen (já poznal jen kaktusy, ale těch tady dvakrát moc není, jen jako plevel v jednom místě). Několik malých jezírek, kolem fairwayí staleté olivovníky a korkové duby.

Na první devítce určují charakter hřiště bunkery. Jamky jsou zahlabeny na dunách, jen odpaliště jsou výš. Samy fairwaye jsou rovné, ty duny nepřipomínají, duny odhalíte okolo fairwayí a greenů: jen málo tvarů museli modelovat, prostě tam byly.

Ottavio mi obzvláště doporučil všimnout si rozhledu z druhého odpaliště. Je prý krásný, do daleka na lagunu a moře vpravo od ní, lémované v dále pobřežím. Také jsem si zapamatoval totéž na trojce a zastávka na šestém odpališti je prý přímo povinná. A že si mám dát pozor na vodu, je jí tam prý dost.

Povinně se pokochat

Zajímavě to začalo být hned na jedničce. Samozřejmě odpal z výšky, zatočená fairway, cestou jezírko, green nastavený proti ráně, kolem

Zlatá pánev po zlaté hře

Protože sem asi nikdo nepojede na den, spíš na kratší dovolenou, zmíníme se i o místní kuchyni, kterou hosté hotelu využívají spolu s hráči, kteří přijeli zvenčí a nespěchají odtud hned po hře. Restaurant resortu se jmenuje Dama Dama. Překvapivá výzdoba jako někde v horách včetně krbu a loveckých trofejí. Místní kuchař Emiliano Lombardelli si loni vysloužil „zlatou pánev“, plaketu pro nejlepší golfový restaurant Itálie, a k tomu i ocenění osobní, pro nejlepšího italského golfového kuchaře. Argentario není levné místo, takže člověk očekává – a taky dostává – odpovídající úroveň servisu. Kuchyně je vzhledem ke středomořskému regionu jasná, k ní se řadí i výběr špičkových vín. Nabídka obrovská, zdejší kraj Maremma se honosí tisíciletou vinařskou tradicí. Velká většina vín také ze zdejšího kraje pochází. S jejich výběrem pomáhá resortu vinařský odborník Luca Maroni, jeho specialitou jsou právě maremmská vína. Sem je dodávají z 18 vinařství!



Na golfu se nejlíp fotí těsně po východu slunce: tady to platí dvojnásob. Za pár chvil pak lehký opar všechny barvy ztlumí

něj keře, ve kterých koncertovaly cikády. Kolegovi spadl do těch keřů míček; zkusil se po něm podívat a našel deset jiných, jen ten svůj ne. Proč jich tam bylo tolik? Že by hadi? Ale Ottavio říká, že hadi tady nejsou, tak asi byla na vině určitá bohorovnost zdejších hráčů: kdo by se s tím hledal...

Na druhou jamku se bugina škrábe serpentínami mezi keři a na jednu se dostanete na uchvacující výhled. Odpaliště dvojky. Třípar s greenem hluboko dole není k zahzení, ale dál je to hezčí. Jamku zdobí spousta bunkerů a za ní je vysoké rákosí.

Výhled z odpaliště trojky je zase jiným směrem, na jinou část moře. Fairway začíná hluboko dole a kroutí se jako široký had mezi samými bunkery do velké dálky. Jestlipak je někdo spočítal? Je to dlouhý pětipar s předlouhým greenem, vypadá jako jazyk.

Pak zase něco vody, na čtvrté jamce je napřed napříč a pak po celé levé straně, před greenem nahromadili tvůrci sadu mělkých bunkerů z tvrdým pískem. Tříparovou

pětiku většina lidí přestřelí, vypadá z té výšky delší, než je ve skutečnosti, chybí zkušenost z vysoko ležících odpališť.

Architekt výšky skutečně miloval, a proto i šestá jamka začíná hodně vysoko. To je ta s povinnou zastávkou, vzpomněli jsme na Ottavia, ale pokochali bychom se tady i bez jeho upozornění. U druhé rány této jamky míjíte hlubokou rozlehlou jámu. Normálně bývá plná vody, je v ní jezírko, to však má v létě nižší stav vody, takže je vidět množství míčků zapícháných v jeho – nyní vyschlých – březích.

Ani sedmička není bez zajímavosti, čtyřpar, po celé délce voda vlevo, rána přes ni do greenu vyžaduje trochu odvahy. Osmá jamka je zase jiná – odpal od kaktusů, úzký krátký třípar chce jen přesnost, z obou stran stromy. První polovina hřiště končí pětiparem dlouhým 515 metrů ze žlutých, vpravo voda, vlevo duny a bunkery. To je nejtěžší jamka hřiště, nekonečná a nebezpečná z obou stran.

Druhá devítka, jiný svět

Druhých devět jamek, to je, jako byste hráli na jiném hřišti, někde úplně jinde. Kolem fairwayí se opakují staré olivovníky, skupinky korkových dubů a dalších, pro tuto oblast typických, stromů. Obtížnost se zvyšuje ke konci hřiště a není to jen únavou – na posledních třech jamkách opravdu přitahuje. Ukažte, co jste se cestou naučili, říkali si asi tvůrci hřiště.

Green šestnáctky, obklopený vodou a bunkery, má dvě úrovně: mezi oběma je aspoň metrový výškový rozdíl. Na další jamce se schéma opakuje, vlevo velká voda, vpravo bunkery. Vzhledem k tomu, že je to pořádně dlouhý třípar (190 m ze žlutých), je jamka oprávněně hodnocena jako jedna z nejtěžších. Poslední jamka začíná obtížnou ranou – v dobře vypočtené vzdálenosti od odpaliště čeká uzounký průchod mezi stromy. Kdo nepřestřelí vysoko nad, musí být přesný nebo si přihrát před. Pěkný prvek, člověk musí zapřemýšlet.

Fakta, která by vás mohla zajímat

Argentario Golf Resort & Spa
Porto Ercole, Toskánsko, Itálie

CENY:

Green fee na 18 jamek v nejvyšší sezoně: 90 eur (mimo sezonu 70 eur)

Pro juniory za 45 eur (resp. 40 eur)

Bugina na 18 jamek: 40 eur na celý den

Cena za lekci: 10 eur

Délky

18 jamek, par 71
6218 m z bílých,
5895 m ze žlutých,
5003 m z červených

www.argentariosort.it

Jamka končí velkým greenem kousek od hotelu, z jehož balkonu vás zaručeně sleduje několik párů zvědavých očí: víc než polovina hostů resortu jsou golfisté.



Argentario je velice romantický resort: k tomu patří i spousta květů a vůní od jara až do zimy

Celkovou obtížnost o něco zvyšuje vítr – nefouká pokaždé, ale údajně dost často, jak naznačil Ottavio Coppola. To by nebylo tak zlé. Dalším faktorem je vedro. Ale i když je na prostranství u hotelu na padnutí, u klubovny je to lepší a na hřišti, zvláště pokud použijete buginu, o vedru přemýšlet nemusíte. Bunkerů je spousta; sice jsou vidět z dálky, ale při pohledech z výšky špatně odhadujete, jak jsou daleko, takže informace z birdie booku nebo obrázků na odpalištích přijdou vhod.

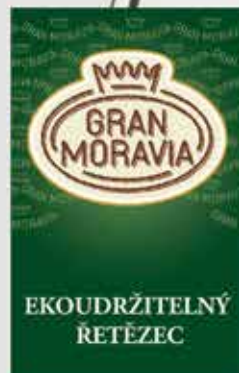
Nechte si čas na výlet

Přestože golfisté mají obecně po hře nejraději pivko, saunu a odpočinek, tady se hodí trochu víc aktivity. Okolí je parádní. V tom vzdálenějším je Řím či Florencie, obojí po dálnici za méně než dvě hodiny, ještě blíž je Pisa se svou stále víc se naklánějící věží. Tam všude je hlava na hlavě, tam sami nebudete, ale zase je to něco, co jinde nenajdete. Moderní člověk taková místa trochu podceňuje, slyšel o nich stokrát, ale když se tam ocitnete osobně, zaručeně užasnete nad monumentálností děl

mnoho set let staré architektury. Itálie je jich plná, cizinec neobsáhne ani setinu té krásy, většinou ukazují všem ty nejznámější klenoty, ale tisíce dalších, neméně úžasných, zůstávají oku turisty skryty – z dálnice je jednoduše nevidíte... Takto vás zaskočí třeba chrámy v bezprostřední blízkosti šikmé věže: samu věž zná každý, ale chrámy málokdo; kdyby byly v jiné zemi, byly by na prvních stránkách bedekrů...

Kdo hledá zajímavosti a památky, ale davy turistů zrovna nemusí, může se vydat libovolnou silničkou pryč od pobřeží do stoupající kopcovité krajiny. Co pár kilometrů je tam městečko nebo vesnička se středověkými uličkami a velkými platany, pod nimi sedí lidé jako před staletími. Poklid, protiklad měst a turismu. Vaše auto bude určitě budit podiv, zaručeně bude jediné, které nemá italskou poznávací značku. Jedna dvě restaurace, výborná pizza, o víně netřeba se znova zmiňovat. Prostředí až trochu syrové, ale zaručeně opravdové. A pak zase rychle zpět do útulného prostředí jamkami obklopeného resortu Argentario...

VÝZVA



Prodejny La Formaggeria Gran Moravia:
BRNO - ČESKÉ BUDĚJOVICE
HRADEC KRÁLOVÉ - LIBEREC
OLOMOUC - OSTRAVA - PRAHA